

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Προς μια θεωρητικά τεκμηριωμένη κλινική έρευνα και πρακτική

Βαρβάρα Πασιαλή

Queens University of Charlotte, ΗΠΑ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Η **Βαρβάρα Πασιαλή**, PhD, MT-BC, είναι Επίκουρη Καθηγήτρια Μουσικοθεραπείας στο Queens University of Charlotte και μελετά θέματα πρόωρης παρέμβασης, ανθεκτικότητας, και οικογενειακά-βασισμένης θεραπείας. Βασικές περιοχές της διδασκαλίας της συμπεριλαμβάνουν τις μεθοδολογίες έρευνας, τον αυτοσχεδιασμό, τις εφαρμοσμένες κλινικές τεχνικές, και την ψυχολογία της μουσικής. Η Δρ. Πασιαλή παρουσιάζει τακτικά τη δουλειά της σε συνέδρια και έχει δημοσιεύσει σε ποικίλα περιοδικά. [pasialiv@queens.edu]

Ιστορία δημοσίευσης:

Υποβολή 17 Νοε. 2019

Αποδοχή 1 Δεκ 2019

Δημοσίευση 28 Δεκ 2019

Μέσα στα χρόνια, το *Approaches* έχει τροφοδοτήσει τη διανοητική μου περιέργεια προσφέροντάς μου ευκαιρίες πρόσβασης σε υλικό που αντικατοπτρίζει διεθνείς και ποικίλες προοπτικές στη μουσικοθεραπεία και σε συναφή επαγγελματικά πεδία. Εντάχθηκα για πρώτη φορά στην ομάδα του *Approaches* ως ομότιμη αναθεωρήτρια το 2011, και το 2017 ανέλαβα τον ρόλο της αναπληρώτριας συντάκτριας. Η εμπειρία μου ως αναπληρώτριας συντάκτριας με έχει ανταμείψει δίνοντάς μου τη δυνατότητα να συμμετέχω στον διάλογο μεταξύ συγγραφέων και αναθεωρητών και ως εκ τούτου να υποστηρίζω δημοσιεύσεις που εμπλουτίζουν τη δεξαμενή γνώσης του επαγγέλματός μας. Αν και είναι τιμή μου να γράφω αυτό το σημείωμα σύνταξης, είναι επίσης γλυκόπικρο, καθώς θα παραιτηθώ από τον ρόλο μου ως αναπληρώτριας συντάκτριας αυτόν τον Δεκέμβρη. Ωστόσο, η αφοσίωσή μου στο *Approaches* διατηρείται, καθώς θα συνεχίσω να συνεισφέρω ως μέλος της συμβουλευτικής συντακτικής επιτροπής.

Σε αυτό το σημείωμα σύνταξης, παρατηρώ την ανάπτυξη του πεδίου δράσεως του *Approaches* ως περιοδικού ανοικτής πρόσβασης με την πάροδο των τελευταίων χρόνων. Κατά τη γνώμη μου, αυτό το τεύχος αντικατοπτρίζει μια έμφαση βασισμένη στην κλινική εργασία η οποία ενημερώνεται από ποικίλες οπτικές γωνίες συνδέοντας τη μουσικοθεραπεία με άλλους συναφείς κλάδους. Συγκεκριμένα, οι συγγραφείς των άρθρων που δημοσιεύονται σε αυτό το τεύχος παρέχουν στους αναγνώστες θεωρητικές γνώσεις και απαντούν σε ερευνητικά ερωτήματα που έχουν τις ρίζες τους στην κλινική πρακτική. Αυτή η μετάφραση θεωρητικών ζητημάτων σε έρευνα που ενημερώνει την κλινική πρακτική ευθυγραμμίζεται με αυτό που προσδιόρισε ο Stige (2015) ως μια βασική στροφή στη μουσικοθεραπεία – μια αναδυόμενη ερευνητική παραγωγικότητα που είναι σχετική με το πλαίσιο αναφοράς της.

Η έρευνα που επικεντρώνεται στην πρόθεση μέσω της οποίας ένας θεραπευτής μπορεί να χρησιμοποιήσει τις προσωπικές του ποιότητες εντός των ορίων της ηθικής πρακτικής είναι σχετική για τους επαγγελματίες ανεξαρτήτως του θεωρητικού φακού που ενημερώνει την

κλινική τους εργασία. Σε αυτό το τεύχος, η Ahonen συζητά τον τρόπο με τον οποίο αναπτύσσεται μια θεραπευτική σχέση όταν «οι μουσικοθεραπευτές χρησιμοποιούν εξίσου τη μουσική και τους προσωπικούς τους πόρους ως άτομα» (ελεύθερη μετάφραση) για να επιφέρουν θεραπευτική αλλαγή, μια έννοια που σπάνια συζητιέται στη μουσικοθεραπευτική βιβλιογραφία. Στο κείμενο ο αναγνώστης μπορεί να μάθει για κλινικά θέματα, όπως το να είναι ένας πληγωμένος θεραπευτής [wounded healer] (επειδή οι δικές μας εμπειρίες μας επιτρέπουν να συμπάσχουμε και να κατανοούμε καλύτερα τους άλλους), το να διαχειριζόμαστε την αντιμεταβίβαση [countertransference] και να κατανοούμε τον έμμεσο/δευτερογενή τραυματισμό [vicarious traumatization] (που συμβαίνει μέσω επανειλημμένων εκθέσεων σε τραυματικές αποκαλύψεις πελατών). Αυτά τα προαναφερθέντα κλινικά θέματα οδήγησαν την Ahonen να διεξαγάγει μια διερευνητική μελέτη για το πώς οι Καναδοί μουσικοθεραπευτές ασκούν και αντανakλούν τη χρήση του εαυτού στη θεραπευτική σχέση.

Παρέχοντας επίσης πληροφορίες που σχετίζονται με το πλαίσιο αναφοράς τους, στα κείμενά τους τόσο οι Ramaswami και Silverman όσο και η Lim αντικατοπτρίζουν την εφαρμογή της θεωρίας για την παροχή ενός πλαισίου υποστήριξης για συγκεκριμένες κλινικές παρεμβάσεις. Με σκοπό την ανάπτυξη μιας νευροεπιστημονικά βασισμένης επιχειρηματολογίας για τη ζωντανή μουσική που προτιμάται από τον ασθενή (patient-preferred live music, PPLM) ως δεκτική παρέμβαση, οι Ramaswami και Σίλσιλμαν πραγματοποίησαν μια βιβλιογραφική ανασκόπηση. Αυτή η ανασκόπηση ωφελεί το επάγγελμά μας αυξάνοντας την κατανόησή μας για τον μηχανισμό μέσω του οποίου η μουσική ακρόαση φέρνει νευροβιολογικές αλλαγές, οι οποίες στη συνέχεια αλλάζουν τις συμπεριφορές και τα συναισθήματά μας. Πτυχές της μουσικής ακρόασης ως νευρολογικής ανταμοιβής, εξοικείωση και προτίμηση (που επιτρέπουν την αίσθηση του ελέγχου και την αποτελεσματική απόσπαση της προσοχής), επιλογή και αυτονομία στην επιλογή της μουσικής, καθώς και η κοινωνική συνιστώσα της μουσικής δημιουργίας γίνονται τα προτεινόμενα θεωρητικά μονοπάτια υποστηρίζοντας τη ζωντανή μουσική ως μια δεκτική παρέμβαση μουσικοθεραπείας. Η Lim από την άλλη πλευρά εφαρμόζει το Βοηθητικό Μοντέλο [Helping Model] του Egan για να εξηγήσει τόσο θεωρητικά όσο και εμπειρικά ερωτήματα σχετικά με την κλινική εργασία με άτομα με διαταραχές που σχετίζονται με κατάχρηση ουσιών. Η συγκεκριμένη θεωρία επεξηγείται μέσω μιας μελέτης περίπτωσης που περιλαμβάνει αξιολόγηση, κλινικούς στόχους και συζήτηση συγκεκριμένων εμπειριών βασισμένων στη μουσική.

Αντανakλώντας τη διεπιστημονική φύση του περιοδικού, οι Κεραμίδα και Βαϊούλη γράφουν σχετικά με τις διαφοροποιημένες διδακτικές προσεγγίσεις στη μουσική εκπαίδευση. Μέσα από μια συνεργασία ερευνητών που συνδυάζουν την εκπαίδευσή τους στην ειδική αγωγή, τη μουσικοθεραπεία και τη μουσική εκπαίδευση, το άρθρο τους παρέχει μια εις βάθος φαινομενολογική ανάλυση των προκλήσεων σχετικά με την αντιμετώπιση των εκπαιδευτικών αναγκών των παιδιών με ειδικές ανάγκες σε τάξεις πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Οι συστηματικές μελέτες διαφόρων κλινικών ζητημάτων καθιστούν τα άρθρα σε αυτό το τεύχος πολιτισμικά και επιστημονικά σημαντικά. Οι θεωρητικές γνώσεις σε αυτά τα κείμενα μπορούν να μεταφραστούν σε άμεσες εφαρμογές κλινικών πρακτικών. Οι βιβλιοκριτικές που περιλαμβάνονται σε αυτό το τεύχος αντικατοπτρίζουν επίσης την αύξηση της κατανόησης της έρευνας, χρησιμοποιώντας την έρευνα για την ενημέρωση της κλινικής πρακτικής και συμμετέχοντας σε δια-συνεργατικές δραστηριότητες. Ομοίως, οι αναφορές συνεδρίων

αντιπροσωπεύουν τον διεπιστημονικό διάλογο μεταξύ μουσικολόγων, μουσικών εκπαιδευτικών, εκπαιδευτών ειδικής αγωγής, ψυχαναλυτών και μουσικών ψυχολόγων. Ελπίζω, ως αναπληρώτρια συντάκτρια του *Approaches*, ότι τα τέσσερα άρθρα που περιλαμβάνονται σε αυτό το τεύχος, καθώς και η πληθώρα των βιβλιοκριτικών και των αναφορών από συνέδρια θα ανάψει τη διανοητική περιέργεια των αναγνωστών μας, θα παρέχει σημαντικό υλικό και θα λειτουργήσει ως πηγή έμπνευσης.

Κλείνοντας αυτό το σημείωμα σύνταξης, και εκ μέρους ολόκληρης της ομάδας του *Approaches*, θα ήθελα να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μας προς τα μέλη της Συμβουλευτικής Συντακτικής Επιτροπής που πλησιάζουν στο τέλος της πενταετούς υπηρεσίας τους στην επιτροπή του περιοδικού και οι οποίοι θα αποχωρήσουν μέχρι το τέλος του έτος: Ανθή Αγρότου, Μίτσου Ακογιούνογλου, Cochavit Elefant, John Habron, Ευθύμιος Παπατζίκης, Μαρία Ποθουλάκη, Hanne Mette Ridder, Shirley Salmon, και Melanie Voigt. Ευχαριστούμε όλους και τον καθένα ξεχωριστά και μεταδίδουμε τη βαθιά εκτίμησή μας για την τεράστια συμβολή τους στο *Approaches* τα τελευταία χρόνια. Ταυτόχρονα, ένα θερμό καλωσόρισμα στα νέα μέλη της ομάδας που εντάχθηκαν στη Συμβουλευτική Συντακτική Επιτροπή μας τους τελευταίους μήνες: June Boyce-Tillman, Enrico Ceccato, Tali Gottfried, Steven Lyons, Raymond MacDonald, Beth Pickard, Βασιλική Ρεράκη, Lorna Segall, και Anita Swanson.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Stige, B. (2015). The practice turn in music therapy theory. *Music Therapy Perspectives*, 33, 3–11.